

असंगतंचेदंससैन्यस्यवनगमनमित्याह ॥ योहीति ॥ कक्ष्या गजमध्यबंधनरज्जुः ॥ ३ ॥ ध्वजिन्या कक्ष्यातुल्यया अनुजानामि मातृप्रीतये भरतायददामि ॥ चीराणि वनोपयुक्तवासांसि आनयंतु कैकेयीदास्यः ॥ ४ ॥ चतुर्दशवर्षाणि वनेवसतोमम फलाद्यानयनसाधने उभेखनित्रपिटके भोःकैकेयीदास्यः समानयत गच्छन् शीघ्रंतदान यनायेतिशेषः ॥ ५ ॥ एतत्पर्यंतं मंथराप्रेरितं सिद्धं कृत्वा ब्राह्मणशापप्राप्तलोकासूयाविषयत्वसंपादकं कर्म कैकेय्यारभते ॥ अथेति ॥ सचशापोध्यात्मरामायणे स्पष्टः ॥ ६ ॥

योहिदत्वाद्विपश्रेष्ठं कक्ष्यायां कुरुते मनः ॥ रज्जुः स्नेहेन किंतस्य त्यजतः कुंजरोत्तमं ॥ ३ ॥ तथाममसतां श्रेष्ठं किं ध्वजिन्या जगत्पते ॥ सर्वाण्येवानुजानामि चीराण्येवानयंतु मे ॥ ४ ॥ खनित्रपिटके चोभे समानयत गच्छत ॥ चतुर्दशवनेवासं वर्षाणि वसतोमम ॥ ५ ॥ अथ चीराणि कैकेयी स्वयमाहृत्य राघवं ॥ उवाच परिधत्स्वेति जनौ धेनिरपत्रपा ॥ ६ ॥ स चीरे पुरुषव्याघ्रः कैकेय्याः प्रतिगृह्यते ॥ सूक्ष्मवस्त्रमवक्षिप्य मुनिवस्त्राण्यवस्तह ॥ ७ ॥ लक्ष्मणश्चापितत्रैव विहाय वसने शुभे ॥ तापसाच्छादने चैव जग्राह पितुरग्रतः ॥ ८ ॥ अथात्मपरिधानार्थं सीताकौशेयवासिनी ॥ संप्रेक्ष्य चीरं संत्रस्ता पृषती वागुरामिव ॥ ९ ॥ सा व्यपत्रपमाणेव प्रगृह्य च सुदुर्मनाः ॥ कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥ १० ॥ अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी ॥ गंधर्वराजप्रतिमं भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥ कथं नु चीरं वधंति मुनयो वनवासिनः ॥ इति त्यकुशला सीतासामुमोहमुहुर्मुहुः ॥ १२ ॥ कृत्वा कंठे स्मसा चीरमेकमादाय पाणिना ॥ तस्थौ त्यकुशला तत्र व्रीडिता जनकात्मजा ॥ १३ ॥

सरामः चीरे अंतरीयोत्तरीयरूपे अवक्षिप्य परित्यज्य अवस्त धृतवान् वस आच्छादने ॥ ७ ॥ ८ ॥ अथात्मनः परिधानार्थं तया दत्तं चीरं सीता संप्रेक्ष्य ॥ वागुरां संप्रेक्ष्य पृषती मृगीव संत्रस्ता सेवाभूत् ॥ ९ ॥ व्यपत्रपमाणेव लज्जमानेव कैकेय्याः सकाशात् ते कुशचीरे प्रगृह्य भर्तुरीदृश्यवस्थेति सुतरां दुर्मना इव अतएवाश्रुपूर्णनेत्रा ॥ १० ॥ ११ ॥ अकुशला अपरिचयान् चीरबंधनेऽनिपुणा ॥ मुमोह बंधनस्थलनिश्चयं प्रापेव ॥ १२ ॥ कृत्वा कंठे अनेनेदृश्यां राजकुमार्यामस्या ईदृशो व्यवहार इति कैकेय्यां तत्र जनस्यात्यंतमसूया सूचिता ॥ १३ ॥